

Om dåben

“Vil du fødes ind i familien Hansen i Danmark?”

Nej, sådan bliver vi ikke spurgt, før vi bliver født. Der er andre, der har taget bestemmelsen for os. Ligesom de bestemmer, hvor vi skal bo og hvilken børnehave, vi skal gå i.

Sådan er det også med dåben. Forældrene tager bestemmelse for barnet, og ofte er det far eller mor, der bærer barnet og svarer for det ved døbefonten.

Ikke desto mindre bliver jeg ofte spurgt, om det ikke er forkert at døbe et barn, som ikke selv kan tage stilling. Men det er netop det afgørende i gudsforholdet, at det er Gud, der modtager os og ikke omvendt. Dåben er Guds gave, troen er ikke en præstation, og svarene på trosbekendelsen ikke en edsaflæggelse. Jesus fremhævede netop børns tillid som et forbillede på voksnes tro: “Den, der ikke tager imod Guds rige ligesom et lille barn, han kommer slet ikke ind i det.” Ligesom det lille barn giver lyd, fordi det forventer, at der kommer nogen og tager sig af det, sådan skal vi også tillidsfuldt henvende os til Gud i klage og bøn.

At lade sit barn døbe er at give det et fundament at stå på i sit liv – her hører jeg til og herfra tager jeg stilling. Mange af de mest afgørende ting er valgt for os på forhånd: undfangelse og fødsel, forældre, land, sprog, bopæl osv, således også tilhørsforholdet til Gud og medlemskabet af Folkekirken. Det er langt nemmere at vælge til og fra, når man på forhånd har fået et sted at høre hjemme og en holdning at gå ud fra.

Ved konfirmationen svarer man så selv, mener mange. Men faktisk er det nøjagtig det samme, der gør sig gældende ved konfirmationen. Det unge menneske kan vælge at lade sig konfirmere, men det hedder netop ‘**lade sig konfirmere**’ og præsten spørger i ritualet: “Vil du konfirmeres i den kristne tro?” Det ja, der skal lyde, er et ja tak til stadig at være et Guds barn.

Barnedåben var overordentlig vigtig for den Luther, vi har opkaldt vores kirke efter. Faktisk afskaffede han konfirmationen, men den blev langsomt indført genindført i de lutherske lande, i Danmark i 1736, fordi man følte, at ritualet gav mening på det tidspunkt i livet, hvor konfirmanden skulle ud at stå på egne ben. Dermed havde man også en mulighed ved under konfirmationsforberedelsen at fylde på af den viden, som forældre og faddere måske havde forsømt ved den kristne børneopdragelse. Sådan sker det stadig.

Dåben er en genfødsel som Guds barn og en indlemmelse i det kristne fællesskab. Ud over at være vore forældres børn bliver vi i dåben Guds børn. Vi må kalde ham far, og de kristne er hinandens brødre og søstre. Derfor finder dåbshandlingen sted som et led i en offentlig søndagsgudstjeneste, hvor de øvrige deltagere i gudstjenesten bliver mindet om deres egen dåb. For et nyfødt barns forældre ligger der også i dåbshandlingen en personlig tak for barnet og et ønske om at Gud vil følge det gennem livet med sin velsignelse. Barnet lægges i Guds favn ved døbefonten. Derfor er døbefontene som regel runde som armene i et favntag.

Man kan blive døbt i en hvilken som helst alder, men det mest normale er at blive det som spædbarnedåben, hvis ritual også anvendes ved voksendåb, understreger netop, at der ikke skal præsteres noget for at blive døbt og høre Gud til. En voksen svarer ja til trosbekendelsen for

barnet. Det kan være barnets mor eller far eller en af fadderne, som i nogle familier kaldes gudmor eller gudfar. Fadderne er de 3-5 dåbsvidner, som udover at være vidner til dåben lover at deltage i barnets oplæring i den kristne børnelærdom og at videreføre den, hvis forældrene skulle falde fra, inden barnet bliver voksent.

Dåben er et af to sakramenter i Den danske Folkekirke (det andet er nadveren). Begge dele er forordnet i Det nye Testamente. Ifølge Luther består dåben af tre ting: vand, Guds ord og Guds befaling. I slutningen af Matthæusevangeliet befaler Jesus sine disciple: "Gå hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer." Vandet sammen med ordene om livets og kærlighedens sejr over døden, vasker synden bort, sådan at den døbte når som helst i livet kan få Guds tilgivelse og i døden er lovet et liv hos Gud.

I Skelager Kirke indrammes dåbshandlingen af Grundtvigs dåbssalme: "O, lad din Ånd nu med os være". Når vi synger den, beder vi Gud skrive sit navn i barnets hjerte samtidig med, at han skriver dets navn i sin højre hånd. Vi bliver aldrig glemt. Han vil følge os alle dage indtil verdens ende.

KFP